

První dveře

Viditelně čímsi pobouřená vkročí do bludiště, stahujíc si u toho černé rukávy přes dlaně, načež si k tělu přitáhne blíže plášť a rozohněněj protocí hnědýma očima, zatímco rázně pochoduje vstří svému osudu. Hloupé podnebí a zatracené moderní oblečení. Proč v tom jako není teplo, když to má dlouhé rukávy? A kde mám kapsy? Kde - mám - kapsy? *Mrmle si skoro s takovou dramatičností, až by si jeden třeba mohl myslet, že je za á buďto totální barbína, anebo za bě se její emoce ve skutečnosti týkají něčeho docela jiného. Zda je správně á, bé anebo cé, to nicméně pro tyto účely zůstává její osobou neodhaleno, jelikož ta se na moment zastaví a s hlubokým nádechem se pokusí pěkně vyhladit svou tvář. Přivře oči, udělá druhý hluboký nádech a sešpulenými rty pomalu vyfoukne všechnen ten vzduch ven.* //Čas věnovat se tomu, co jsem sem dopravdy přišla dělat. Vyhrávat turnaj.* *Pomalu zase otevře oči, chvilku rozmrkává, jako by se snad snažila přivynout tmě, a pak s pyšně srovnaným hřbetem kráčí bludištěm dál. Tu a tam se zjevně zaposlouchá, natáčejíc hlavu do boku, nebo nasaje nosem a zkrátka si razí svou cestu kupředu a to až konkrétně do doby, než stane před těmi dveřmi. Chvilku si je prohlíží a nakonec asi zvolí postup logický oproti intuitivnímu, jelikož to vezme zkrátku a vkročí hned do těch prvních.*

Hvězdičky ve vypravěči použity jako grafické zvýraznění přímé řeči

VYPRAVĚČ: Při vstupu do místnosti jednoho obklopi neprostupná temnota, která se kolem příchozího obaluje jako všudypřítomné stuhy a když už už hrozí jej polhlít, začne se zhmoždovat do lián v hustém pororu vísících z větví vysokých stromů. Skrz vysoká stromová patra postupně na zem dosáhne sotva tolik světla, aby bylo vidět. Snad je to tou temnotou, možná čímsi, co číhá v ní, nicméně v útrobách se při každém padnouším kroku rozléza čím dál tím úzkostnější pocit. Ticho panující v lese, jako by snad hrozilo pohltit celý ten temný svět, a když se už zdá jeho pomyslná váha téměř nesnesitelná, začne se ozývat praskání a zlomyslně znějící sykot. Pokud to někomu evokuje hady, patrně by měl příště reprízu Hadů v letadle ozelet, jedná se totiž o zle vypadající, nepřirozeně zbarvený oheň. Temné hladové jazyky olizují tisíce let staré kmeny a výhružně šlehají směrem k narušiteli. Snad aby nedošlo ke klišé, ten není ohněm zcela obklopen, ve skutečnosti zůstává jedna, jediná průchozí cesta. Nikterak lákavá není a leckomu by se jistě mohlo zdát nesympatické, že je nucen ji využít - někomu z principu svobodomyslnosti, někomu dost možná proto, že je vystlaná inkoustově modrými střepy. *Walking on eggshells,* říká se. Procházka růžovou zahradaou to věru není, hlasitě to krupe a pach ohrození sedí na jazyku v podobě hořké pachuti, které se člověk ne a ne zbavit. Skřípot praskajících střepů společně s pachem kouře tvoří nervydrásající kakofonii pro všechny smysly. Vykračuje-li si jeden po střepech, je nicméně zásadní miti boty. Ty narušiteli zůstanou jen a pouze v tom případě, že se zvládne dostatečně povznést nad nepřijemné podněty - jakmile je začne příliš vnímat a nechá se vtáhnout svými pocity, najednou se nebezpečí a s ním střepy v nohou promění v krutou realitu. Bolest je štiplavá, ostrá tím způsobem, že si je člověk vědom každého jednoho střepu, no, bohužel ne natolik, aby došlo k jejímu otupění. Někdo by mohl namítat, že to nezní příliš opravdově, člověk se střepy v nohou si to nicméně pravděpodobně hned neuvědomí a... Občas jsou všechny problémy prostě v hlavě. Jeden typ těchto hlavních problémů se občas manifestuje i tím, že dotyčný slyší hlasy. Například takové, co mu našepťují přes rameno přímo do ouška a zároveň působí být všude okolo. *Nejsi dost dobrá, nikdy nebudeš dost.* "Pořád děláš chyby, kdy už to bude dost?" "Jsi jenom uhlazená schránka, to není dost." "A až tě skutečně poznají... Tak uvidí..." *DOST. Dost. Nekřičí někdo? A neměl by? Třeba přeživat ty hlasy pomůže. Strachu z toho, že bude jeden opravdu opravdově spatřen se nicméně uniknout nedá. Ze tmy se pomalu začnou vynořovat oči - nejprve to působí, jako by to byla zvířátka v nočním lese, postupně je oči nicméně množství takové, až to může působit, že se dotyčného snaží prohlédnout celý svět a to až do morku kostí. Pokud si z celého výletu lesem hrůzy měl něco odněst, tak snad uvědomí, že v této situaci jen stěží dojde klidu potřebnému k její kontrole, možná tedy bude nutné najít pohodlí v nepohodlích a kontroly se vzdát, chce-li dojít blížíciemu se konci cesty. Anebo se vzdát? Na jednom konci cesty čeká neklidně zurčící potůček snad tou absencí klidu reprezentující nevědomost, kolik toho je treba ještě překonat; na druhém konci jsou pak stále otevřené dveře, jimiž sem narušitel vešel, což je jistota východiska a hanby z pozdějšího uvědomění, že nic nebylo skutečné. Ted' jen ráče vybírat...

Uhladí si kolem boků tmavé kalhoty, znova si více stáhne rukávy přes dlaně a společně s vkočením do temna temnoucího se zachvěje. /Možná jsem nemusela jít ještě za tmy. I když pochybuju, že by na tom měla denní hodina něco spravit. Nebo i to Lumos. Určitě to nebude tak jednoduché.* /Semkne rty, ještě víc narovná hlavu, to už nápadně dost možná připomíná přísnou mramorovou sochu na pochodou, a s tímto postojem pomalu pokračuje vpřed, jako by snad sebekontrola měla vyřešit vše, co si pro ni bludiště mohlo připravit.* //Nemám husí kůži, definitivně ji nemám už teď...// *A jakmile se kolem ní začne temnota ovíjet, tak potichu zamumlá cosi, co by mohla být nadávka stejně dobré jako žádost o pomoc shůry - ne že by to příliš znělo jako kterékoli z toho, když si k tomu jako tón zvolí stoické mumláni. Každopádně temným závojem, byť třeba napjatá, proploje, o cosi více rozlepi oči a podezírává je vylepě po okolní krajině, odšhora dolů, zleva doprava a ještě jednou.* //Tohle má děsit možná tak bradavickou mládež, ne? Je to les.* /Potichounku se suse uchechtívá a jen ji to sklouzne ze rtů, o cosi sebejistější se opět rozjede, svými pevnými botkami rozvrávajíc zeminu, v níž ty šlapoty klidně sebevědomě tvoří a nechává, jak pokračuje lesem. Jedně jeji připuštění, že zrovna nemá dojem, že je kompletní bůh, pak spočívá v patrné ostrážitosti, kterou si udržuje tím opakováním prohlížením okolního terénu. Ne že by snad zůstával atmosférou šířici se lesem úplně nedotknutá, tak tomu není, ve skutečnosti je pékně patrné, jak se z perfektně rovné postury postupně stavá čím dál tím víc shrbenou figurou. Nakonec to dokonce nevdyráz a začíná si potisku brokat nějakou melodii, velmi zjevně odhadlaná narušit ticho čímkoliv. Přesto, když ho naruší les samotný, tak sebou trhne a okamžitě se ji podáří lokalizovat první zdroj praskání, což je znát na tom, že k plamenům šlechné zraky hned v tu ránu, kdy se první z nich zjevi. Vélim, velmi nelibě ohně ret, usklíbne se a zneponokně si couvne.* //Hasit? Nehasit? Já pořád nechápu, co mám dělat. Chce se mi to hasit, ale vodu přece umíme vykouzlit všechni, ne? Ne?// *Trochu jako zvířátko zahnané do kouta se rozhlídne, obejmí se pažemi a svíznejí popojde od ohně dál - dokud se dá, ano. To rozšířování požáru u toho pak sleduje, že to by měla být ta nejlogičtější hádanka na světě a patrně se všecky nezaobírá myšlenkami na téma, jestli tohle není ten okamžik, kdy učený přecílení z toho nebe nespadne.* //Nehasit. Asi nehasit. Vypadá to zložárovitě. To vodu nepujde. Navíc tohle není... Není to zkouška ochrany přírody. Vím, že není. Tady ne.* /Kousně se do jazyka, usklíbne se víc a s poznáním v očích nelibě vyráží směr naznačená stezka, u čehož se rozhlídne a ošije se, se ji patrně holt daná situace příliš nezamolouvá.* No, to vš, že se mi tam chce. Hrozně moc. Určitě je to přesně ta cesta, kterou bych si vybrala sama a... Mám to pod kontrolou.* Zamrlá, patrně hluboko ponorená někde ve stádiu popírání či v pokusech o nalezení vnitřního klidu. Na střepovou cestičku se kapánek pochybovačně zaváří, pomácká čelo a zkusmo do ostrých nástrah zatlačí botou a pokyne. *Ty prostě nebudete kouzlicí úkol, možná přijde později. //Možná se pletu. Ale příde mi spíše... Osobně.* /Provede další z hlubokých nádechů a vykračuje po křupavé cestičce dál krokem, který se dá popsat jedině tak, že by chtěl vypadat sebejistě. Tudíž se hodí připojit, že to ve skutečnosti je spíše chůze postřelené laně, která se tak nějak i klepe a vypadá, že laní důchod nejspíš nevzbudí.* Vždyť se nic neděje. Nic - se neděje. *Nejspíš tak sama sobě vypráví rozkleputým hlasem.* Samozřejmě netvrdim, že se mi to líbí. Ale... Tohle přece nemá tak děsivé. A ty pocity jsou... Z kouzla. Jsou to kouzla. Já si svoje pocity uhlídám. Beztak je to nějaké hloupé hypnotické kouzlo, které... *Tak nějak přistíženě se sama zarazi, když samoluva záčne eskalovat na emocních hodnotách i hlasitosti a patrně ve skutečnosti neschopná uhlídat emoce, nějaký ten střep nakopne, než znovu rázně došlápné a zaskuč, když se jí zaryje do nohy.* REKLA JSEM, ZE SE NIC NEDĚJE.* Houskne nahlas, tak nějak nesmyslně, zdá se, že by se mohlo jednat o prohlášení s přidanou hodnotou šoku, výrův ve tváři tomu ostatně velice odpovídá, stejně jako dluhě rozpuštěné prameny hnědých vlasů lepicí se na propocenou tvář.* Jako vážně? A to si někdo myslí, že to nezvládnu? Nebz se to tak ulehčím, že přinesu koště? Letající mráček? To nepotřebuju! *Vede velmi vásníčivý dialog s neznámým číslem na druhé straně pomyslného sluchátka, zatímco se zatnutými zuby a velmi okouzlující kombinací prvních slziček s tou rosou námahy stékající ji z tváře pomalu ale tvrdohlavě pokračuje dál. Na žebříčku, ve kterém je každý soutěžící ona, je patrně odhadovaná být šampionem, zda i přes mrtvoly, to jasné není, ale vypadá to, že přes jednu minimálně - tu svou. Zkrátka dost možná vypadá kapánek labilně ještě před těmi hlasy. Možná i vlivem toho ve finále vypadá, že se jí pod kůží zaryjávají víc než ty střepy.* Jsem!... Jsem!... *Spíš tak neurčitě vrčí, syčí, vlastně nevypadá, že by k tomu nějakou opravdickou obhajobu či argumenty byla schopná dát dokupu. A nakonec, když už dost možná všebe nevidí skrze mlžicí se zraky, se zastaví a rukávem si otrče oči a pořádně zvedne hlas.* JO, DOST, JA VIM. Slyšela jsem. *Artikulované je to vlastně spíš částečně, ve skutečnosti si spíš tak frustrovaně zařve, když z ní konečně všechnen ten poslední minutky shromažďovaný tlak unikne. A trhne sebou při zjevení se prvního očíčka. Cowne, sykne. Nadzvedne nohu. A velmi, velmi neochotně zase došlápné na cestičku. Dřívě než by se jí stihl pořádně dolámat hlas jí pak vlastně dojdu slova uplně, ta vypadá, že se jí něco snaží kompletne změnit* a spíš než cesta rovně to nadále vypadá jako její cesta na útek u před všudypřítomným okem - oky - velkého bratra. A že se všudypřítomným očím pravděpodobně utíká těžko, nejspíš skončí u čehosi, co si figurativně dá označit jako běhání v kruzích, když to běžně zahrnová cukání se a mumlání nějaké zvláště mantry dokola.* Dost, dost, dost. Dost. *Poselství, je-li v tomto zážitku nějaké, já tak patrně má pro teď zůstat utajeno, jelikož ona zvolí únik do bezpečí a zahájí úprk. Dokonce náramně působí, že si vlastně ani nevím toho, jak snadno to zpátky jde, no, holt ty její strachy převážně v hlavě a si jsou a krev, poty ani slzy na všechno prostě nestaačí.*

Kdoví, co ji k tomu po jejím útěku vede, nicméně je ještě ten den zpátky v bludišti, asi vzácný případ toho, kdy ráno nebylo moudřejší večera ani žádné jiné denní doby. Jejímu kroku tentokráte chybí ta přepísknutá sebedůvěra, vlastně vyložené kráčí s pokorou, jako by na ten první pokus vlastně nebyla vůbec, ale vůbec pyšná. Dobře. Prostě je to zkouška odvahy nebo tak něco. Šla bych se raději porvat s nějakou bestií? O moc raději. Ale logicky tam musí být, co mě děsí. A mě děsí... No, děsí. Tamto mě děsilo. Kdyby hadi, pavouci a hrdlořezové... *Jedná-li se o peptalk, nějak nad ní vyšumí do prázdná, s čímž se opláštovaná osůbka s brašnou při straně zase rozejde bludištěm a zatřese hlavou.* Hlavně chladnou hlavu. Trochu se sice bojím, že to má být o tom, že se z toho nemůžu vykontovalovat, ale... Musím se z toho vykontovalovat. *Zastrčí si do pusy bylinkový bonbón z brašny a dost možná jen tak nad sebou procítěně přetočí očima.* Pro začátek zkusime nepanikařit. Nikdo za mnou neběhá a nechce mě sežrat. Chce klid. Útěk už byl, tak teď klid. *A dost možná si propovídá celou cestu bludištěm, což sice kdovíjak normálně pravděpodobně nepůsobí, ale asi to na ni zabírá, poněvadž ona před dveřmi stane relativně klidná; napjatá sice opět je, ale neklepe se ani neroni slzy dopředu. Zastrčí si do úst pod jazyk další menší bonbón a zhluboka se nadechne.* //Tak. Jenom bylinky. Pořád si myslím, že to není kouzlicí úkol, a malá nekouzelná berlička bude v pořádku.// *Pomalu vkočí dovnitř, pozdraví se pohledem s tmou jako se starou známou a přivře oči, načež pár dalších kroků udělá naslepo. Oči otevře konkrétně nejspíše přesně v tu ránu, kdy drkne do první liány či ucítí pod podrážkami lesní terén. To se pak rozhlédne a pomalu vyrazí lesem. Snad napětí jí sice po půl druhé minute trochu zdrtí, zase maličko nahrbená jede, ale docela si drží klid ve tváři a očima prohledává okolí. Na plameny si počká, to ano, měří si je s patrnou nelibostí, ale vyloženě tentokrát nečeká, než ji vyšachují a připraví o možnost volby - k té jediné cestičce se totiž odevzdáně vydá sama. Výraz samá rezignace a nulové nadšení, ale jistě kráčí přesně na to místo, z něž prve uprchla.*

Hmm, zahrávat si s ohněm? Chodit po špičkách a opatrně našlapovat? *Zamumlá potichu a pomalu natáhne špičku nad střepatou uličku a ještě pomaleji na plosku té botky došlápně.* Je fakt, že to jsou věci, které... No, ne že dělám nerada... *Dokončí pomalý krok a šlápně tam i druhou.* Já si někdy ráda hraju s ohněm. I když mě to docela děsí. Asi to, jak se nechám strhnout. Že se nechám. Našlapovat jemně mi jde jenom doopravdy, v tom přeneseném slova smyslu někdy prostě ne. A děsivé to je... *Pomalinku a klidně našlapuje dál a dost možná spíš tak rozmitá nahlas, racionalizace je pro ni v tuhle chvíliku pravděpodobně lepší zbraň než taková kouzelná hůlka.* No, je, ano. Děsí mě to. Když mě někdo fakt vidí, to kouzlo s klidnou tváří na něj nezabírá. A... Já vlastně nevím, co zabírá. Tyhle situace jsou děsivé. Nejde se na ně připravit. Na nic z toho, co ostatní vidi. *Tvrde pohlédne do jednoho z prvních oček a přeci jen na chvíliku trošku zkoprní.* I když si můžu vybrat, co jím uláku. Že uvidí. Nemůžu to za ně vidět. Nebo chápá. Prostě nad tím... Nemám kontrolu. *Sice by se jí patrně skřípat zuby chtělo, ale zjevně spíš tak silou zkusiť čelist povolit.* Holt asi můžu ovlivnit jenom sebe. Většinou. Myslím. *Nejistě si skřipne došlápnutím na vysklené nebe vysypané na zemi a s hlubokým nádechem protáhne nějakou zpěvnou notičku.* A definativně si to někdy dělám trochu těžké. //Ani jsem to nezkusila obejít po kraji nebo... Něco.// *Povytáhne maličko tmavé obočí a protáhne další notičku.* Ale to nevadí. Já se znám. Lhostejno, co uvidí... Ostatní. *Rozhodne se nepojmenovat své oční společníky okolo, jen po nich s jistým ostycem přejede pohledem a udělá krok kupředu.* Cokoliv uvidí, stejně se nemůžu citit o moc hůř, než... *Zarazí se ve slovech dost možná, když se jí ozve nějaký ten zlomyslný šeptavý hlásek.* //Než s tím, co si na sebe vymyslim sama. Ano.// Š-šš. *Protáhne melodicky a pohodí hlavou, jako by se snažila zahnat nějaký otravný hmyz. A hned na to, si tam polohláskem začne naprosto vážně vyzpěvovat a tu a tam si do rytmu buďto vrzne střepy pod podrážkou nebo luskne prsty. A není to kドovíjaký úžasný zpěv, to sevřenější hrdlo či ujetá notička tam tu a tam je. Co to ale taky definitivně je: pro ni patrně snesitelná cesta jak se tentokrát přimět neuhýbat všetečným očím. I když místy patrně s chlupy zježenými až na hríbetu, projde svou osobní uličkou hrízky, načež pár momentů překvapeně postojí před vodou, než asi usoudí, že už je to fakt konec a po zádech se rozplácne do vody. A zůstane se zavřenýma očima chvíliku natažená na hladině, tak nějak klidnic dech, bez tak sama překvapená, jak moc se jí stačil rozskočit.* //Trochu mám dojem, že to pro ostatní nebude vypadat tak hustě, jako kdybych přeci jen přemohla toho vraha. Bohužel mám taky dojem, že by to asi nesplnilo účel, kdyby mě u toho fakt nikdo neviděl. Přežiju. Já vím, že to bylo těžké. A... To bude pro začátek stačit.// *Stráví pár minut válením po vodní hladině, než se zase posbírá, vyždímá si vlasy a tou samou cestou vykročí zpátky - být se patrně stále bojí, ale tak asi nekecá, když tvrdí, že si to těžké dělá ráda; děsivý dům na míru, ano. Tentokrát jej nicméně opustí v normálním tempu a zastaví opět před dveřmi.*

Druhé dveře

//Jenom bych ráda řekla, že pokud budou každé těžší než ty předchozí, tak jsem měkká. Ale nerada bych to tedy říkala nahlas.// *Položí ruku na klíku druhých dveří a zatímco jí velmi pravděpodobně sklouzne stříbrný náramek blíže k zápěstí, kliku stiskne a ty dveře si otevře. Svou malichernost natáhnutou v hrubším svetrku a širších kalhotech s velkými kapsami vmlíti do místnosti a v okamžiku patrného překvapení nejspíš nad tím, že vidí, co vidí, jí ze rtů sklouzne uctivý a cizokrajný pozdrav.* //A tohle je zatracená sfinga. Která se doufám už dost najedla bradavických studentů. Š-š. Však si dělám srandu. Nežer mě za trest.// *Vyhledá tvář do klidnější masky, krypticky povytáhne úsměv do Mona-Lisovského úsměvu, zavře za sebou tlumené dveře a vykročí ke sfinze.* Hádanku? Ale jistě... Odpovím. Jenom... Bych si to ráda promyslela. *Sešpulí maličko rty, jako by snad uvažujíc, jestli není sprostě navrhnut sfinze až pozdější svačinku.* //Má hezké oči. To si můžu opakovat, až mi bude vyžírat játra. Vždyť to je hrozně... No, na to přece musí být hodně odpovědí.// *Malinko rozpačitěji zvedne na sfingu jeden koutek a opře se zády o dveře, to je možná takový dobrý kompromis mezi utíkající svačinkou a odpovídáním, ne? Tak ne. Dobře.* //Kdybychom chtěli být levní, mohla byt být odpověď něco jako přátelství nebo láska... Což jsou ale bohužel věci, které nemá každý...// *Zhluboka se nadechně, zavře oči a zakloní hlavu.* //Ne každý má svědomí, vinu nebo lítost a doufám, že to nebrali tak, že to jako každý má, ale každý to nezná, protože... To mi nepřijde jako totéž.//

Hmm. *Protáhne potichu a navlhčí si rty.* //Nemyslím si, že by nutně každý musel mít tajnosti. i když mě nenapadá žádný člověk, o kterém si myslím, že by je neměl. Hlavně si nemyslím, že je třeba říkat, že ne každý zná tajnosti, to je trochu pointa toho, když je něco tajné. Každý má sílu - nějaký druh - ne každý jí asi zná, ale že bych chtěla tvrdit, že je síla tichá, to asi nechci. Rekla bych asi pravdu. Hm. Každý má aspoň tu svoji. Jenom ne každý zná tu univerzální, jenže... Hmm, tvrdit, že je univerzální pravda... To se mi asi úplně nechce. Pravda sice bolí. Ale tichá nutně vždycky není... Hmm, klid, moc nápadů najednou.// *Zhluboka se nadechně a nakreslí si prstem nad pupík přes svetr spirálku.* Já si myslím, že tahle hádanka má opravdu hodně odpovědí, které by se na to napasovat daly. Čímž neríkám, že je položená špatně. *Dodá pro pořádek a s respektem koukne na tu krásu okatou... Eh, krásnookatou sfingu a uctivě znova skloní oči.* Spiš si myslím, že takový minimálně alespoň vedlejší efekt tohohle je posoudit buďto naš způsob přemýšlení anebo i nás jako lidí. Takže budu věřit tomu, že se se špatnou odpovědí snad úplně přesně uhodit nemůžu.... *Odlepí se od dveří, pěkně se srovná, vlasy nechá opět spadnout na záda a kolem ramen a sebevědomě nadzvedne koutky.* Řeknu, že odpověď je duše. //To je taková jako hodně sfingovská odpověď.// Přemýšlela jsem nad různými emocemi a částmi lidského vědomí, došla jsem k poměrně jednoznačnému názoru, že to musí být něco, řekněme, abstraktního, nějaký duchovní koncept nebo něco takového. Není to z fyzického světa. *Na moment se zamýšleně odmlčí.* Prakticky každá ta malá část, co svým střípkiem taky tvoří tu dušičku, mi tam sama o sobě vždycky nějakou částí neseděla, ale myslím si, že takhle jako celek to bude sedět nejlépe. *Zvedne koutky o něco více a opře se jistěji do bot.* Duši má každý, je to ta jiskřička v nás, co nás odlišuje od neživých, zápal a vášeň, ne každý na to každopádně ale úplně věří. Někteří nevěří, někteří propadají beznaději a pak tvrdí, že duši ani nemají, a někteří žijou v protimluvu a možná svou duši dost dobře neznají. Duše sama o sobě je tichá, ale bolet nás umí nepěkně. //Ani mi nemluv.// A hlasitá je jenom, když se za svou duši ozvu já. Což podle většiny kultur se nebude počítat, protože většinou se to dělí na duševní celek a fyzický celek. *Naznačí ve vzduchu dlaněmi dvě oddělené příhrádky a se zatajeným dechem zůstane na sfingu chvilku koukat, než... Se pravděpodobně ve vší slušnosti a extrémní rozpačitosti rozloučí a vycouvá z místnosti.* //Já nevím, jestli by nebylo méně blbě, kdyby mě fakt zkusila sežrat. Takhle se ani moc netvářila, že mám pravdu, ale ani mi to nezamítla, to je... Neuspokojující. Což je slovo, které tahle škola potřebuje pod erb místo té hlouposti o dracích.// *Potichu odfrkne, obejmě se pažemi a takovým dámským dupotem ráčí jemně oddusat bludištěm pryč.*

Třetí dveře

Ale fuj! *Jsou tentokrát první slova, jež pronese v bludišti a to konkrétně, když na ni nějaké ty zlomyslné stíny zahrajou zlou hru.* Huš. *Jaký anebo čí obličeji merčí, to se nicméně odtajnit nerozhoď, jenom se zašklebí, othodí si vlasy na záda a směle pokračuje dál. Za tichého hvízdání s přiležitostným "huš" anebo "kušuj" si dá procházku bludištěm a setřepávajíc nějaké drobně větvíčky a jehličí z pláště, stane před třetími dveřmi a pomačká čelo.* //Tak... postupně těžší to vlastně spíš není, bylo to asi každé těžké jinak. Nevím, jestli mě to uklidňuje nebo ne.// *Položí ruku na kliku a pomalu vkročí dovnitř a překvapeně zamrká dovnitř.* //Bludiště v bludišti? Nevím, jestli mi přece jen nebylo milejší minutu to conundrum.// *Nakrčí čelo a zavře za sebou dveře, pomalu, pomalinku vykračujíc mezi zrcadla. Úplně přímo se na ně nejdřív vlastně nedívá, pořádá totiž po okolí pohledovou prohlídku terénu, tudíž dost možná nejdříve párkrát zachytí odraz své nohy, oblečení nebo tak něco, než se zastaví těsně před jedním zrcadlem - těsně než by do něj vrazil, což se prostě někdy ve zrcadlových bloudírnách stává.* Cože?

Civí na svůj odraz a podezřívavě stáhne oči do užších škvírek. //Proč se hýbeš? Já se nehýbu! Nech toho!// *O krok pomalu ustoupí, zkusmo zvedne ruku a pomalu od toho hovořícího odrazu zkusí odejít jiným směrem.* A co to je za otázky pořád? *Zamrmlá potichu a svižnějším krokem razí dál, než jí to dost možná prostě nedá a koukne na jedno to zrcadlo po své pravici a zadívá se svému odrazu do očí. Tudiž, když na ni i ten promluví, tak jí pomalinku vyjede obočí o cosi vyš. zastaví se a zůstane koukat.* Já nevím. Vždyť já jsem vlastně netvrdila, že jsem silnější než ostatní. Jakože ano, tak asi si to myslím, když tvrdím, že to vyhraju. Zjevně. Možná. *Pečlivě střídá váhavý tón se sebejistým, snad aby podpořila svá slova a své výrazy a pokrčí rameny. A pomalu vykročí zrcadly dál, tu a tam se setkávajíc se svým odrazem, pohledu do jehož tváře se nicméně převážně vyhýbá.* Asi jsem si nemyslela nutně, že nejsilnější jsem. U některých si trochu myslím, že bych teda mohla být. Někteří protivníci se mi dost zdají jako ty typy, co nechápou, že ne vždycky je to silou a někdy hlavou. Takže bych řekla, že jedna moje síla je asi ten logický přístup. Druhá by možná mohla být, že se většinou nevzdávám. Vím, že první úkol jsem opustila nejdřív... Ve spěchu. Ale vrátila jsem se. A nemyslím si, že bych odešla, kdybych věděla, že by to byla moje jediná možnost. Takže bych řekla, že jsem v rámci možností dost odhodlaná. A hrozně nerada prohrávám. *Zvedne nejistě o cosi málo koutek úst, vyloženě přemýšlivě vykračuje mezi zrcadly dál a nahlas rozmitá.* To sice jako moc pozitivní motiv nezní, ale je to silný hnáč, tahle soutěživost. A myslím, že z morálního hlediska mám dobrý motiv. Chci vyhrát prostě pro sebe, pro školu. Chci to dokázat, budu ráda, když ostatní budou rádi. Nedělám to s tou myšlenkou, že by mě tolik těšilo porážet ostatní nebo že bych jim tolik přála špatného. Ráda některé sice nemám, ale ve finále jsou mi taky jedno. *Zastaví opět před jedním zrcadlem, co se jí dost možná postaví do cesty a položí na svůj odraz pomalu dlaň.* Zkrátka bych řekla, že mě silnější dělá moje odhodlanost. Způsob přemýšlení. A řekla bych schopnosti, s rezervou, ne že bych měla až takový přehled, co ostatní dokážou. Ale umím dobře využít, co dokážu já. Taky se umím srovnat do latě a vymáčknout ze sebe maximum. Bude to ta odhodlanost a efektivní, tvrdá práce. //A moje ego, když se na sebe večer podívám do zrcadla a nejsem vítěz. To je silnější motivátor.// *Chvilku kouká na sebe ve zrcadle, no, a když ji pár momentů patrně už nic nenapadne, pomalu zase vykročí labyrintem a dost možná si z něj najde svou cestu zpět do místnosti s dveřmi.*

Čtvrté dveře

//Třetí nebyl tak špatný, jenom bych občas chtěla dostávat i otázky, na které je jasná odpověď.// *Chvilku v místnosti postojí, dá dva hluboké nádechy a můrnými vypadly si trochu protáhne zadní strany lýtek. Suma sumarum dá minutu až dvě odpočinku, než vykrocí ke dveřím čtvrtým a i jimi, tentokrát bez většího váhání, zkusi projít dovnitř. Zarazi se ihned na práhu a pohledem tu syčící místnost přejede a s jistou melancholií ve tváři zvedne kouzly, až by si jeden s hrůzou snad mohl myslit, že jí ti hadi vychovali.* Vida, tohle mě neděsi. Přesně. *Pochválí si tlumeně, zavře za sebou dveře, a pak se na moment zarazi, to asi při zaslechnutí té otázky.* //Už nechci dostávat otázky, na které znám odpovědi, děkuji.// *Nelibě ohrne ret, no, vlastně jí to přiliš dlouho nevydrží, nakonec přeci jen asi chápe, že nemá za tohle smysl se zlobit na hady. Mezi futry nicméně nezevluje, opatrně natáhne nohu před sebe a počká, až ji hadi smyčky uvolní místo k došlápnutí, s čímž za sebou dveře zavře. A zajde pár kroků hlouběji do místnosti, kde si nakonec stále stejným trpělivým a opatrným způsobem nakonec sedne mezi hady, a pokud hadi povolí, zkusi jednoho z nich zvednout a vytáhnout si ho na klín. Provádí to pak takovým způsobem, že se spíše než o nějaké divné aktuální choutky jedná jednoduše o činnost, kterou je zvyklá dělat, hadika zvedne docela zkušeně a s respektem. Pokud se nechá, přejíždí mu pak prsty po šupinkách a mlátky, zdá se, klidná nejakejou vnitřní bouří, která se zdá za bránami jejich hnědých očí probíhat.* //On to vlastně není tak špatný úkol. Kolik tajemství ještě reálně mám po tom prvním? Pokud si o mně někdo špatný obrázek už udělal, tímhle už to nezhorším.// *Pohladí opatrně i nějakého jiného hada v okolí a unaveně pomačká celo.* Tajemství tedy, ano? Hmm... Ve skutečnosti.... *Natahuje pomalu, kupodivu se jí u toho daří neznít, jako kdyby si dělala sstrandu z hadů, vlastně zní prostě jen zamýšleně, opět.* Mi opravdu záleží na tom, co si o mně myslí ostatní. Docela dost. Jenom nemám asi kapacitu a dobré způsoby, jak se s tím vyrovnat jinak, než tím, že budu předstírat že ne. *Odmlčí se a navlhčí si patrně náhle velmi suché rty.* Z velké části určitě kvůli tomu, že o těchhle věcech z vnitřního světa... Člověka. //Emocích// Mluvit dobře neumím. *Leze to z ní jak z chlupaté deky, vyloženě jí to přes jazyk spíše nejde, no, ne že by snad působila neochotně, ona ve skutečnosti prostě jen vypadá, jako když ji jazyk trochu neposlouchá a jako když má v krku knedlíček.* Velké tajemství je určitě taky to, že ve skutečnosti mě zas tolik nevabí být ze známého rodu. I když si ráda občas myslím, že jsem pralesní princezna, což... Je hrozně infantilní. *Zároveň stejnou měrou pobaveně i potupene protočí očima a lesklejší je s úsměvem nalepí ke stropu.* Ale nemám ty formality a politikaření ráda, prostě nemám. Vlastně nevím, jestli by mi to šlo lépe, kdybychom mluvili napřímo. Spiše ne. Ale hodně často si říkám, že bych raději žila napořád v lese. Protože to by bylo vůbec nelehčí. Tajně taky je, že v tom lese nežiju, protože jsem ráda mezi lidmi, ne protože mám rozum. *Zmlkne, podle lehce nepřítomného výrazu vypadá stále dost zmitaná vnitřním světem. A chvilku se tedy odmlčí a ještě pohladí pár šupin, než nejspíš nechá hady opatrně odlézt či je sundá a zase se posbírá a zkusi místnost v klidu, míru a hlubokém tichu opustit.*

Podél všech těch dveří si dá pomalými kroky dvě kolečky, během nichž nejeví ve tváři ani držení těla žádnou větší změnu, a až během třetího kolečka pomalu vytáhne ruce nad hlavu, protáhne si tentokrát záda a zhluboka se nadechně. //To mě vlastně semlelo víc, než jsem čekala. Myslím, že mi tahle míra otevřenosti seriózně nedělá dobře. Taky bych si myslela, že to bude lehčí, když to nevyprávím přímo někomu... Byla to vesměs zvídala anebo jsem mluvila do prázdná. Doba. Vím, že to někdo asi poslouchá, ale... Nevím.// *Potichu odfrkne tiché uchechtnutí, velmi neprinceznovské, aby bylo jasno.* //V tuhé chvíli jsem možná moc... Moc na to, abych si zvládla psát deníček bez toho, aby mě to položilo. Možná potřebuju být jenom malinko otevřenější. Malinko. *Prohrábne si vlasy prsty, na moment zavrátí oči do lebky a ladným obloučkem zastaví před posledními dveřmi a zas pomalu narovná hlavu.*

Páté dveře

//Poslední. A přiště si to musím lépe rozložit, pokud se tu chci chlubit svým citem pro logiku. Sice jsem na to prostě neměla na začátku týdne kapacitu, ale... Nechala jsem si to opravdu odporně nakupit.// Ale teď už to zvládnu. *Povzdechně si nahlas, nadzvedne koutky a vkočí do posledních dveří. Koukne nahoru, dolu, projde do místnosti, přibouchne za sebou tlumeně dveře a rozhlédně se.* //Tohle vypadá... Podezřele.// *Pomalu se rozdejde k tomu jedinému, co v zásadě této místnosti vévodí, tedy k lektvarům, maličko nadzvedne obočí a nejspíš si rychlým pohledem proče slova a zůstane na ně koukat. Dle jejího výrazu už se dá spolehlivě určit, že opět nadešla její chvilka pro přemýšlicí etapku, jež v tomto případě opravdu stráví hlavně zíráním na lektvary. * //Tohle mohlo být zase těžší, však... Je to směšně jasné, ne? Nebo je to past?//

Když se nad tím zamyslím... *Spojí si ruce za zády a na moment odvrátí zraky ke stropu a dá se do hlasitého rozmlítnání zadumaným hlasem.* Vybrat nejrychlejší cestu k vítězství vypadá prostě jako past. Nebude to tak lehké, bude to v tom víc než jeden morální problém. Rychlá cesta nemusí být správná, nemusí být ve finále ani lehká. Bezpečná. Správná. A i když jsem mluvila o odhodlání, netvrdila bych zase, že bych chtěla vyhrát za každou cenu. V rozumných mezích prosím. *Nakrčí nos a zase nechá oči spadnout k lektvarům.* Nejbezpečnější cesta k vítězství nezní jako až taková past, asi by to nemusela být nejhorší možnost. Ale myslím, že už jsme si dostatečně ověřili, že pokud se člověk nechystá riskovat, tak to v těchhle úkolech moc daleko nedotáhne. Nevím teda, proč by si někdo vybíral zrovna tenhle lektvar. V těch mezích je risk určitě třeba. A ten poslední lektvar se mi zdá zase tak "sfingovsky" pojmenovaný, že to podle mě musí být on. *Překulí jemně očima.* Jasně, že chci znát pravdu o vítězství. Co to znamená? Kdoví. Zní to správně? Ano. Zní to, jakože se mi to nebude líbit? Taky ano. Jediné, co mě asi trochu ruší je to, že správně zní zrovna zlatý lektvar, ale ty ostatní možnosti považuju za tolik irrelevantní, že... *Ani to nedorekne, jenom zavrtí hlavou, zvedne zlatou ampulku či jiný typ lektvarové nádobky a vytáhne si ji do výše tváře.* //Do dna? Hádám, do dna. Předávkovat by nás nechtěli. Problémy s polovičními dávkami řešit nechci, takže to dopiju. A... Už teď se těším, až zjistím, co mi to provede. Byla bych ráda informována předem. Ale to je hádám ten risk.// *Kopne do sebe lektvar, polkne do poslední kapičky a nádobku nyní bez zlatého lektvaru odloží zpátky a chvílkou zůstane koukat, asi že jestli se něco stane. A když se pak už dlouho neděje nic, tak malou vrásečkou mezi obočím vykočí z bludiště pryč, razí směrem hrad a nejistot s neklidem jí kvaltuje ve waltzu po tváři.*